

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 22/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 862

“NGHIỆP ẮT CÓ NHÂN, NGHIỆP ẮT CÓ QUẢ”

Những bài học gần đây, Hòa Thượng luôn nhắc về nghiệp chướng, nghiệp lực, dẫn nghiệp. Hôm qua chúng ta học đề tài “*ảnh hưởng của nghiệp lực rất lớn mà chúng ta không biết*”. Có thể nói, nghiệp chướng vô cùng vi tế, nó diễn biến rất phức tạp, từ ngay trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta. Dẫn nghiệp dẫn đạo hành động tạo tác khiến chúng ta làm những việc làm sai lầm nhưng nó rất vi tế nên đôi khi chúng ta không hề phát hiện ra. Cái gì nặng thì sẽ dẫn đạo phía trước, cái gì nhẹ thì sẽ dẫn đạo phía sau. Thí dụ trong “*tài sắc danh thực thù*”, cái nào nặng thì nó sẽ dẫn đạo chúng ta trước. Khi chúng ta đi vào ba đường cũng vậy, nghiệp nào nặng thì sẽ đi phía trước. Thí dụ “*tham sân si*” dẫn đến địa ngục, nợ quý, súc sanh, nghiệp nào nhiều thì chúng ta đi theo nghiệp đó trước. “*Tham*” nhiều thì chúng ta đi vào nợ quý trước, “*sân*” nhiều thì chúng ta đi vào địa ngục trước, “*si*” nhiều thì chúng ta đi vào súc sinh trước.

Bài hôm nay, Hòa Thượng dạy: “*Nghiệp ắt có nhân, nghiệp chắc chắn phải có quả*”, không thể nào có tạo nghiệp mà không có quả. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải hiểu cho rõ, nói đến nghiệp chướng thì phải nói đến ba loại nghiệp chướng lớn là phiền não chướng, nghiệp chướng và báo chướng*”.

Phiền não chướng: “*Chướng*” là chướng ngại, phiền não thì trùng trùng, vô cùng vô tận.

Nghiệp chướng: Nghiệp cũng vô cùng vô tận.

Báo chướng: Chúng ta tạo ra nhiều nghiệp chướng thì báo chướng cũng vô cùng vô tận.

Chúng ta phải biết rằng: Chúng ta có mặt ở thế gian này thì phiền não chướng, nghiệp chướng, báo chướng đã có sẵn, có đủ hết rồi, cho nên chúng ta đừng bao giờ nói rằng mình không thấy phiền não. Chúng ta tu hành để chuẩn bị sẵn sàng và đầy đủ tinh thần để đối mặt với phiền não và nghiệp chướng. Hòa Thượng nói: “*Nghịch đến thì thuận nhận*”. Khi nghịch cảnh đến thì chúng ta phải thuận tâm đón nhận chứ đừng nghĩ rằng nghịch cảnh sẽ không đến.

Hòa Thượng nói: “*Trong nhà Phật thường nói: “Nguyện tiêu tam chướng trừ phiền não, nguyện đắc trí huệ chơn minh liễu*”. “*Tam chướng*” chính là *phiền não chướng, nghiệp chướng và báo chướng*. Có ba chướng nhưng chúng ta chỉ thường nghe nói đến “*nghiệp chướng*” bởi vì “*phiền não chướng*” là nhân của “*nghiệp chướng*”, còn “*báo chướng*” là quả của “*nghiệp chướng*”.

Hòa Thượng phân tích để chúng ta thấy rõ ràng hơn về nhân quả: “*Phiền não chướng*” là nhân của “*ngiệp chướng*”. Chúng ta khởi phiền não thì chúng ta đã tạo nhân. “*Báo chướng*” là quả báo, là quả của “*ngiệp chướng*”. Hòa thượng nói: “***Chúng ta nói đến nhân quả báo ứng, “phiền não chướng” là nhân, “báo chướng” là quả, bạn tạo nghiệp từ trong phiền não. Đây là sự tương quan của nhân quả***”.

Khi nghe danh từ thì chúng ta thấy hơi lơ mờ. Phiền não khởi lên thì chúng ta đã tạo nhân của nghiệp, “*báo chướng*” chính là quả của nghiệp. Hàng ngày từ sáng đến chiều chúng ta phiền não rất nhiều, nếu gom gom lại thì phiền não chật cả nhà. Sáng sớm thức dậy chúng ta đã phiền não, khi chuẩn bị ăn sáng, đi làm cũng phiền não. Đi làm chúng ta cũng không hài lòng, lúc ăn cơm trưa chúng ta cũng không hài lòng. Về nhà thấy cơm chưa nấu, nhà cửa chưa quét chúng ta cũng không hài lòng. Vậy thì từ sáng đến chiều chúng ta sống trong phiền não. Phiền não hình thành thì chúng ta đã tạo nghiệp, khi nghiệp đã hình thành thì nhất định có quả báo.

Trong sự vô tình, chúng ta không hề biết rằng suốt ngày chúng ta tạo nghiệp, suốt ngày chúng ta vẫn để phiền não dậy khởi. Rất nhiều việc phiền não như vậy thì tâm chúng ta làm sao mà thanh tịnh được! Tâm không thanh tịnh thì làm sao có thể sanh được trí tuệ! Muốn sanh được trí tuệ thì tâm phải tịnh. Không có trí tuệ thì phiền não sẽ càng nhiều, chúng ta không nhìn mọi việc được một cách thấu suốt. Nếu có trí tuệ thì khi gặp việc đáng ra phiền não nhưng chúng ta không phiền não. Người ta chưa được giáo dục, chưa được tiếp nhận giáo dục đạo đức, chưa được tiếp nhận giáo dục nhân quả cho nên mới dám làm những việc tạo nghiệp. Chúng ta muốn có được sự tinh tường, thấu suốt được mọi việc thì phải có trí tuệ. Chúng ta muốn khai mở trí tuệ, muốn có được trí tuệ thì tâm chúng ta phải thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: “***Bởi vì phiền não nên bạn mới tạo nghiệp, nếu bạn không có phiền não thì làm sao mà tạo nghiệp!***”. Làm thế nào để không phiền não? Muốn không có phiền não thì phải có trí tuệ. Làm thế nào để có trí tuệ?. Hòa Thượng dạy: “***Đa phần chúng ta không có trí tuệ, vậy thì chúng ta mượn nhờ trí tuệ của Phật, chúng ta mượn nhờ trí tuệ của Thánh Hiền, chúng ta mượn nhờ trí tuệ của Tổ Sư Đại Đức, chúng ta mượn nhờ trí tuệ của người xưa***”. Nhưng khổ nỗi chúng ta là “*tự vĩ vi thị*”, đa phần là tự cho rằng mình đúng, tự cho rằng mình biết, rồi làm càn làm quấy. Làm càn làm quấy thì chắc chắn làm sai. Tôi thường nói với mọi người bốn chữ: “***Nghe lời, thật làm***”. Tà ma ngoại đạo rất nhiều, có những người rất ngoan ngoãn nghe theo tà ma ngoại đạo, vậy thì nguy hiểm rồi! Tôi có kinh nghiệm trong việc này. Con người phải khởi được tâm chân thành! Người khởi tâm đầy mưu mô, người sống có tâm phức tạp thì chắc chắn không gặp được người tốt, không gặp được người chân thành, chắc chắn phải gặp người xấu tại vì tâm của họ như vậy.

Trong nhiều năm tôi dịch Kinh pháp, nhiều người tìm cách liên lạc với tôi để bày tỏ tâm đắc về những bài của Hòa Thượng. Phải nói là họ vô cùng chất phác. Tôi ấn tượng nhất với một người mù lòa thường xuyên nghe pháp của Hòa Thượng, một thanh niên ở trên Sa Pa cũng rất chất phác. Thế gian gọi là “***ngưu tầm ngưu, mã tầm mã***”, “***đồng thanh tương ứng đồng khí tương phùng***”.

Cả đời Hòa Thượng đều gặp những Lão Sư, những người Thầy rất tuyệt vời. Hòa Thượng nói: **“Cả đời học tập, tôi may mắn vì không phải đi qua những đoạn đường oan uổng”**. Đó là sự may mắn có được nhờ tâm chân thành của Ngài. Phước của tâm chân thành là không phải đi qua những đoạn đường oan uổng. Bản thân tôi cũng vậy! Từ ngày gặp Hòa Thượng ở những bài giảng trên sách, trên đĩa đến nay, gần 20 năm, tôi chỉ nghe Hòa Thượng, chỉ học Hòa Thượng, không nghe, không học những vị khác. Chúng ta cùng chia sẻ để nhận ra chúng ta **“tự hành hóa tha”** như thế nào. Chúng ta chỉ học với một vị Thầy là Hòa Thượng. Chúng ta có biết cách tự hành, có biết cách hóa tha, có biết cách tiếp độ chúng sanh không? Hay nói cách khác. chúng ta có biết cách **“phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”** không? Mọi người phải hết sức mà phản tỉnh!

Hòa Thượng nói: **“Cả đời học tập, tôi may mắn vì không phải đi qua những đoạn đường oan uổng”**. **“Những đoạn đường oan uổng”** là chạy theo học pháp này, chạy theo học pháp kia, thấy không được thì quay lại. Cuộc đời rất ngắn ngủi, chúng ta không có đủ thời gian để chạy qua **“những đoạn đường oan uổng”**. Người ta thích nghe nhiều vị Thầy, muốn có nhiều kiến giải. Khi nghe nhiều người thì chắc chắn rằng họ phải đi qua nhiều đoạn đường oan uổng. Nếu chúng ta bắt chước theo họ thì chúng ta cũng phải đi theo nhiều đoạn đường oan uổng.

Gần 20 năm nay, tôi chỉ nghe một vị Thầy là Hòa Thượng. Vậy thì tôi có biết cách tu, có biết cách làm việc không? Người ta nói tôi xen tạp, vậy họ có xen tạp không? Đến những học trò của tôi cũng nói: **“Đừng ai mời Thầy nữa để Thầy ở nhà Thầy niệm Phật vãng sanh”**. Khi đó chúng ta chưa có Hệ thống, chưa có các lớp học văn hóa truyền thống nên tôi phải bôn ba. Bây giờ là lúc tôi muốn niệm Phật vãng sanh, lúc này tuy họ không bảo tôi ở nhà nhưng tôi cũng ở nhà.

Chúng ta tu hành, học Phật pháp thì phải thật học, chúng ta phải là người học Phật chứ đừng là nhà nghiên cứu Phật học. Nếu chúng ta khởi tâm Phật học để mong hiểu rộng, biết nhiều thì sẽ làm hư tâm thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta học theo một vị Thầy, nhưng nếu học không đi đôi với hành, nếu chỉ học suông, chỉ học để đi nói thì sẽ không có kết quả gì. Học và hành thì phải tương ứng. Hòa Thượng nói: **“Ta học được một điều thì làm một điều, học được hai điều thì làm hai điều”**. Chúng ta không cần học nhiều, học ít cũng được nhưng phải thật học, thật làm, thật nghe lời.

Khi chúng ta học với sự chuyên tâm thì tự khắc sẽ có kết quả tốt. Chúng ta học theo Hòa Thượng 1.000 giờ, 2.000 giờ, 10.000 giờ, có thể thời gian đầu chúng ta học chưa tới, có thể học sai nhưng 10.000 giờ tiếp theo sẽ khác. Cũng như nghiên cứu sinh học xong đại học thì bắt đầu nghiên cứu, nghiên cứu năm đầu chưa có kết quả gì, nghiên cứu đến năm thứ 2, năm thứ 3, năm thứ 4 thì sẽ khác. Người xưa nói: **“Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biến”**. Chúng ta tập trung vào một việc thì thời gian đầu chúng ta chưa tinh tường nhưng rồi sẽ tinh tường.

Hôm nay chúng ta đã học hơn 860 đề tài. Khi học hơn 300 đề tài đầu tiên, tôi chưa mở Zoom. Hòa Thượng đã chỉ cho chúng ta từng khởi tâm động niệm. Chúng ta nhận thấy lợi ích của việc xuyên suốt học tập theo một người rất lớn. Tôi nhận ra sự lợi lạc này từ rất lâu rồi, cho nên dù ai khuyên tôi học pháp này, học pháp kia tôi đều bỏ ngoài tai không tiếp nhận. Chúng ta một lòng học theo Hòa Thượng thì nhận được lợi ích vô cùng lớn, chúng ta “*tự hành hóa tha*”, “*hóa tha*” giúp cho “*tự hành*”, “*tự hành*” giúp cho “*hóa tha*”. Làm thế nào để “*phát tâm Bồ Đề*”, làm thế nào để “*một lòng chuyên niệm*”, chúng ta đều đã được học quá đầy đủ, không cần phải đi tìm kiếm nữa cho mệt.

Nếu tình hình dịch bệnh Covid ngày càng giảm và không còn dịch bệnh nữa thì mọi người sẽ thấy chương trình trồng rau sạch được phổ biến ở nhiều nơi. Tôi sẽ thúc đẩy phổ cập quy trình trồng rau sạch ở tất cả mọi nơi. Nơi nào có đồng tu thì chúng ta khuyến khích nơi đó trồng rau sạch để tặng mọi người chứ không bán lấy tiền. Cách đây mấy ngày, tôi đi chợ mua rau ngò gai dài 2 tấc nhưng rau không thơm, ăn không có mùi vị gì. Rau ngò gai do chúng ta tự trồng lúc vừa ngắt thì đã thấy thơm lừng.

Quan trọng là chúng ta tu hành thì phải “*tự hành hóa tha*”. Chúng ta tu hành thì phải nắm được cương lĩnh để “*tự hành*” để hoàn thiện bản thân, còn “*hóa tha*” là giúp người. Đời sống tu hành của chúng ta như vậy mà họ cho rằng đó là xen tạp. Họ nói rằng: “*Học đạo đức văn hóa truyền thống thì tình cảm lây rây không vãng sanh được*”. Hiện tại họ không phải là con người, họ là Thánh nhân rồi nên không cần học chuẩn mực đối nhân xử thế. Chúng ta là con người, chúng ta phải biết cách đối nhân xử thế tiếp vật, việc này không chướng ngại gì việc chúng ta niệm Phật. Họ tu cần cầu sự giải thoát mà tâm lượng càng lúc càng bó hẹp, không nghĩ đến lợi ích tha nhân mà lúc nào cũng muốn thành Phật, muốn về Tây Phương Cực Lạc làm Phật, làm Bồ Tát cho sướng, chứ họ không thích ở thế gian này. Vậy mà có rất nhiều người nghe theo họ!

Tôi khuyên mọi người phải phát tâm của mình đúng như trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” dạy: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”. “*Một lòng chuyên niệm*” không chướng ngại phát Tâm Bồ Đề, “*phát tâm Bồ Đề*” không chướng ngại một lòng chuyên niệm. Hai việc này còn tương bổ tương thành cho nhau. Phật Bồ Tát, các bậc Tổ Sư Đại Đức các Ngài thị hiện trên thế gian này để giáo hóa chúng sanh, dùng mọi phương tiện để tìm đến chúng sanh khổ nạn. Người ta không tiếp nối huệ mạng của Phật Bồ Tát để làm lợi ích cho chúng sanh vậy mà muốn làm Phật Bồ Tát để về nơi đất Phật!

Trước đây tôi đã tổ chức những buổi lễ tri ân Cha Mẹ, tôi làm ở từng gia đình nhỏ cho đến những hội trường lớn nhất như Trung tâm Hội nghị Quốc gia. Chúng ta đã học tập được 860 chuyên đề, là làm thật, không làm nhón nhác. Chúng ta sẽ học hết 1200 chuyên đề Phật pháp, nếu còn thời gian thì sẽ học tiếp 1200 chuyên đề tiếp theo. Vậy mà họ nói là chúng ta xen tạp! Cũng may họ nhắc chúng ta, sợ chúng ta xen tạp nên chúng ta phải cố gắng để không xen tạp.

Quan trọng là chúng ta học, chúng ta vừa “*tự hành*”, đồng thời phải “*hóa tha*”. Chúng ta đã có pháp tu, đã có đời sống tốt thì chia sẻ với mọi người để họ có được pháp tu, có được đời sống tốt. Đó là hạnh nguyện của Phật. Phải “*tự giác, giác tha*” thì giác hạnh mới viên mãn. Đức Phật được mệnh danh là “**Đấng Tự Giác**”, “**Đấng Giác Tha**”, “**Đấng Giác Hạnh Viên Mãn**”. Không có chuyện **Đấng Tự Giác, Đấng Giác Hạnh Viên Mãn** lại không giác tha. Các Ngài tự độ mình rồi độ người. Công đức giác tha, giác hạnh của các Ngài đều viên mãn. Chúng ta nhìn lại cả một cuộc đời của Hòa Thượng hơn 70 năm dân du khắp nơi trên thế giới để giáo hóa chúng sanh, không có biên giới về chủng tộc, không có biên giới về tôn giáo mà hòa đồng với tất cả các tốt giáo, hòa đồng với tất cả các sắc tộc. Ngài đến đâu cũng ca ngợi người, giúp ích cho người. Hòa Thượng là một gương để chúng ta tu học mà tại sao chúng ta không học theo?

Hòa Thượng nói: “*Phiền não chính là tham sân si mạn. Bạn có phiền não cho nên bạn mới tạo nghiệp, sau khi tạo nghiệp thì nhất định sẽ có quả báo. Bạn tạo ra ác nghiệp thì quả báo là đọa địa ngục, ngã quý, súc sanh. Bạn tạo ra thiện nghiệp thì có thiện quả của cõi người, của cõi trời. Sáu cõi luân hồi thuộc về quả báo. Sáu cõi luân hồi là do chúng sanh tạo nghiệp mà ra*”.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có sáu cõi luân hồi vì Bồ Tát nơi đó không tạo nghiệp sáu cõi. Chúng sanh thế giới Ta Bà tạo nghiệp sáu cõi nên thế giới Ta Bà mới có sáu cõi luân hồi. Chúng sanh thế giới Ta Bà có “*tự tư tự lợi*”, có “*tham sân si mạn*”, có hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, có “*danh vọng lợi dưỡng*”, có tạo nghiệp nên mới có sáu cõi.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta tạo nghiệp sáu cõi cho nên mới biến hiện ra sáu cõi, nghiệp ắt có nhân, nghiệp nhất định có quả. Cho nên nói nghiệp chướng, phiền não chướng, quả báo chướng thấy đều gộp chung vào với nhau*”. Thí dụ chúng ta nói “*nghiệp chướng hiện tiền*” chính là đã nói “*phiền não chướng*” và “*báo chướng*” ở trong đó.

“*Nghiệp chướng*” là nhân, “*báo chướng*” là quả. Cho nên Hòa Thượng nói: “***Nghiệp ắt có nhân, nghiệp nhất định sẽ có quả***”. Vậy thì chúng ta phải điều chỉnh lại nghiệp của mình, nhất định chỉ tạo thiện nghiệp chứ không tạo ác nghiệp. Sau khi tạo thiện nghiệp rồi thì nâng cao hơn nữa, ta phải tạo tịnh nghiệp vì tịnh nghiệp mới có thể vãng sanh. Chỗ này có thể nhiều người không hiểu, nhưng Hòa Thượng nói một cách đơn giản: “***Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức***”. Đây là tịnh nghiệp. Không phải vì có thù lao, quả báo, không phải vì có bồi dưỡng tốt, có quả báo tốt thì chúng ta mới làm việc tốt. Chúng ta làm việc tốt, việc tốt cần làm nên làm, làm xong thì quên hết.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!